

Verhaal van een Veteraan

Veteranendag Tilburg e.o. op 3 november 2012

Nederland kent in totaal ongeveer 130.000 militaire veteranen. Deze groep bestaat uit ongeveer 100.000 ex-militairen en 30.000 nog actief dienende militairen. Veteranen zijn zeer divers van achtergrond en leeftijd. De oudste zijn ingezet tijdens de Tweede Wereldoorlog, de jongste zijn net teruggekeerd van hun missie in Afghanistan. Maar één ding is voor alle veteranen hetzelfde: ze hebben allemaal hun eigen verhaal. De gemeenten Tilburg, Oisterwijk, Goirle en Loon op Zand organiseren op 3 november een Regionale Veteranendag: een middag waarop veteranen uit onze regio samenkomen en hun verhalen kunnen delen.

Veteranen hebben allemaal hun eigen verhaal. In het kader van de Veteranendag Tilburg e.o. op 3 november 2012 geven we het woord aan drie veteranen.

Het eerste interview is met Pim van der Velden, 39 jaar oud. Als 23 jarige jongen is hij in oktober 1995 uitgezonden naar het voormalig Joegoslavië. Zijn taak was als ambulancechauffeur medische ondersteuning bieden aan konvoien. Dit is zijn verhaal.

Als dienstplichtig militair was ik op zoek naar avontuur. Ik wilde niet terecht komen op een kazerne in Nederland en een "statische functie" krijgen. Ik wilde dynamiek. Dus besloot ik mij aan te melden voor een uitzending naar het voormalig Joegoslavië.

Al direct na aankomst in Busovaca (Centraal Bosnië) werd ik aan het werk gezet. In eerste instantie waren het de eenvoudige en korte ritten in de omgeving. Wennen aan je nieuwe collega in de auto, wennen aan de wegen en uiteraard wennen aan wat dat je allemaal om je heen ziet! Het was heel andere koek dan in het veilige Nederland. Na deze "oefenritten" ging ik steeds verder en langer weg.

Zo ben ik in verschillende steden geweest. Steden die door de oorlog zwaar beschadigd waren zoals Sarajevo, Mostar, Banja-Luka en Tuzla. Maar ook in steden waar het al die tijd redelijk rustig is gebleven zoals Split, Rijeka, Sibenik en Zadar. Iedere bocht die je door kwam, toonde zijn eigen tafereel. Iedere straat had weer zijn eigen verhaal. De verschillen in de diverse steden waren erg groot. Door mijn functie heb ik erg veel van het land kunnen zien. Een prachtig land, maar helaas met een verschrikkelijk verleden.

Onze konvoien zorgden niet alleen voor ons eigen voedsel, drinken, brandstof en post. We reden ook humanitaire konvoien zoals voedsel verplaatsen naar een lokaal verdeelpunt. Veel van ons eten kwam van de lokale handel. De brandstof werd gekocht bij leveranciers in het land. Op onze compound werkten "locals" (lokale bevolking). Zij hielpen bijvoorbeeld in de bar, keuken en in de waskamer. Op deze manier hebben we bij kunnen dragen aan de wederopbouw van het land.

Tijdens mijn uitzending, heb ik het land zien groeien. Aan het eind van mijn uitzending (juni 1996) was het zelfs mogelijk om te voet naar het centrum van Busovaca te gaan om een kopje koffie op het terras te drinken. Dit hadden we aan het begin van mijn uitzending nooit kunnen denken!

De uitzending heeft mij sterker gemaakt. Wel mis ik af en toe de kameraadschap die we daar hadden. Je deed alles samen en had erg veel voor elkaar over. Graag ga ik nog een keer terug naar Busovaca om te zien hoe het er nu is.

Foto uit de privécollectie van Pim van der Velden, Santici (Bosnië Herzegovina) 1996
Tekst van Jan Schrijver en Hans Kroes